

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-המדיר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
המחליף פרה בחמור, ומשך בעל החמור את הפרה, ולא הספיק בעל הפרה למשוך את החמור עד שמת החמור, על בעל החמור להביא ראיה שהיה חמורו קיים בשעת משיכת פרה ותנא תנא כלה.	רב יהודה אמר שמואל:											◇
הי כלה?												^
אילמא כלה בבית אביה												◇
מי דמי? התם מייתי אב ראיה ומפיק, הכא מייתי בעל החמור ראיה ומוקים												◇
כלה בבית חמיה.	רבי אבא:											◇
ואכתי לא דמי, התם בעל מייתי ראיה ומרע ליה לחזקיה דאב, הכא בעל החמור מייתי ראיה ומוקים חזקיה בדיקה												◇
כלה בבית אביה ולקדושין, ולא תימא אליבא דמ"ד קדושין לאו לטיבועין ניתנו, אלא אפילו למ"ד קדושין לטיבועין ניתנו, הני מילי קידושי ודאי, אבל קידושי טעות, אי מייתי ראיה - אין, אי לא - לא.	רב נחמן בר יצחק:											◇
מחט שנמצאת בעובי בית הכסות, מצד אחד - כשרה, משני צדדין - טרפה	מיתיבי:											◇
נמצא עליה קורט דם - בידוע שהוא לפני שחיטה, לא נמצא עליה קורט דם - בידוע שהוא לאחר שחיטה												◇
הוגלד פי המכה - בידוע ששלשה ימים קודם שחיטה, לא הוגלד פי המכה - המוציא מחבירו עליו הראיה, ואי יהיב טבח דמי - בעי לאיתווי ראיה ומפיק												◇
ואמאי? בעל בהמה לייתי ראיה ונוקים												◇
בדלא יהיב טבחא דמי.												◇
מאי פסקא?												◇
לא תצייתינהו להני כללי דכייל יהודה אחי משמיה דשמואל	אלא כי אתא רמי בר יהוקאל אמר:											◇
כל שנולד ספק ברשותו - עליו הראיה, ותנא תנא כלה.	הכי אמר שמואל:											◇
מחט שנמצאת בעובי בית הכסות כו', ואי דלא יהיב טבח דמי - בעל בהמה בעי לאיתווי ראיה ומפיק	מיתיבי:											◇
ואמאי? ספיקא ברשות טבח איתיליך												◇
דיהיב טבח דמי.												◇
ומאי פסקא?												◇
סתמא דמילתא, כמה דלא יהיב איניש זוזי - לא יהיב איניש חיותא.												◇
בד"א - במומין שבסתר.	הכמים:											◇
ונכפה - כמומין שבסתר דמי.	רב נחמן:											◇
והני מילי דקביע ליה זמן, אבל לא קביע ליה - כמומין שבגלוי דמי.												◇
האיש שנולדו בו מומין - אין כופין אותו להוציא	[ת"ק]											◇
בד"א - כמומין הקטנים, אבל כמומין הגדולים - כופין אותו להוציא.	רשב"ג:											◇
נולדו	רב יהודה תני:											◇
היו.	חייא בר רב תני:											◇
מ"ד נולדו, כ"ש היו, דקסברה וקיבלה מאן דאמר היו, אבל נולדו לא.												◇
בד"א - כמומין קטנים, אבל כמומין גדולים - כופין אותו להוציא	תנו, אמר רבן שמעון בן גמליאל:											◇
בשלמא למ"ד נולדו, היינו דשאני בין גדולים לקטנים, אלא למ"ד היו, מה לי גדולים מה לי קטנים? הא סברה וקיבלה												◇
כסבורה היא שיכולה לקבל, ועכשיו אין יכולה לקבל.												◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

כתובות-המדיר		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
ואלו הן מומין גדולים?														◊
כגון ניסמית עינו, נקטעה ידו, ונשברה רגלו.	פירש רשב"ג:													!
הלכה כרשב"ג	אתמר, ר' אבא בר יעקב אמר ר' יוחנן:													◊
הלכה כדברי חכמים.	רבא אמר רב נחמן:													◊
ומי א"ר יוחנן הכי?														◊
בכל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו - הלכה כמותו, חוץ מערב, וצידן, וראיה אחרונה	והא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:													◊
אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן.														!
ואלו שכופין אותו להוציא: מוכה שחין, ובעל פוליוס, והמקמץ, והמצרף נחושת, והבורסי, בין שהיו עד שלא נישאו ובין משנישאו נולדו														◊
ועל כולן אמר רבי מאיר: אע"פ שהתנה עמה, יכולה היא שתאמר סבורה הייתי שאני יכולה לקבל, ועכשיו איני יכולה לקבל	[רבי מאיר]													◊
מקבלת היא על כרחה, חוץ ממוכה שחין, מפני שממקתו.	החכמים:													◊
מעשה בצידון בבורסי אחד שמת, והיה לו אח בורסי, אמרו חכמים: יכולה היא שתאמר לאחייך הייתי יכולה לקבל, ולך איני יכולה לקבל.														◊
מאי בעל פוליוס?														◊
ריח החוטם.	רב יהודה אמר שמואל:													!
ריח הפה.	במתניתא תנא:													!
מתני איפכא, ומנה בה סימנא: שמואל לא פסיק פומיה מכוליה פירקין.	רב אסי:													◊
והמקמץ.														◊
מאי מקמץ?														◊
זה המקבץ צואת כלבים.	רב יהודה:													!
מקמץ - זה בורסי	מיתבי:													◊
ולטעמיד, תיקשי לך מתניתין:														◊
המקמץ, והמצרף נחושת, והבורסי?	[תנן]													◊
בשלמא מתניתין לא קשיא: כאן בבורסי גדול, כאן בבורסי קטן														!
אלא לרב יהודה קשיא														◊
תנאי היא														!
מקמץ - זה בורסי	דתניא: [ת"ק]													!
זה המקמץ צואת כלבים.	יש אומרים:													!
והמצרף נחושת, והבורסי.														◊
מאי מצרף נחושת?														◊
חשלי דודי	רב אשי:													!
זה המחתך נחושת מעיקרו.	רבה בר בר חנה													!
תניא כוותיה דרבה בר בר חנה:														◊
איזהו מצרף? זה המחתך נחושת מעיקרו.	[תניא]													◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

כתובות-המדיר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר איני זן ואיני מפרנס - יוציא ויתן כתובה.	רב:											◊
אזל ר' אלעזר אמרה לשמעתיא קמיה דשמואל												○
אכסוה שערי לאלעזר עד שכופין אותו להוציא, יכפוהו לזון	אמר: [שמואל]											◊
ורב?												◊
אין אדם דר עם נחש בכפיפה.	[רב]											◊
כי סליק רבי זירא, אשכחיה לרבי בנימין בר יפת דיתיב וקאמר לה משמיה דרבי יוחנן												○
על דא אכסוה שערין לאלעזר בבבל.	אמר ליה: [רבי זירא]											◊
אין מעשין אלא לפסולות	רב יהודה אמר רב אסי:											◊
כי אמריתה קמיה דשמואל												○
כגון אלמנה לכהן גדול, וגרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולמזור, אבל נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה - אין כופין אותו	אמר: [שמואל]											◊
אפילו נשא אשה ושהה עמה י' שנים ולא ילדה, כופין אותו.	רב תחליפא בר אבימי אמר שמואל:											◊
אלו שכופין אותו להוציא: מוכה שחין, ובעל פוליוס	תנן:											◊
בשלמא לרב אסי - דרבנן קתני, דאורייתא לא קתני, אלא לרב תחליפא בר אבימי, ליתני: נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה - כופין אותו												◊
לא קשיא: הא במילי, הא בשוטי.	רב נחמן:											◊
(משלי כ"ט) בדברים לא יוסר עבך	מתקוף לה רבי אבא:											◊
הא והא בשוטי, התם כי אמרה הוינא בהדיה - שבקינן לה, הכא אף על גב דאמרה הוינא בהדיה - לא שבקינן לה.	אלא אמר רבי אבא:											◊
והרי מוכה שחין, דאף על גב דאמרה הוינא בהדיה - לא שבקינן לה												◊
חזין ממוכה שחין מפני שממקתו	דתנן:											◊
וקתני?												◊
התם כי אמרה דיירנא בהדיה בטהדי - שבקינן לה, הכא אע"ג דאמרה דיירנא בהדיה בטהדי - לא שבקינן לה.												◊
עשרים וארבעה מוכי שחין הן, וכולן אמרו חכמים תשמיש קשה להן, ובעלי ראתן קשה מכולן	תניא: אמר רבי יוסי, שח ליה זקן אחד מאנשי ירושלים:											◊
ממאי הוי?												◊
הקיו דם ושימש - הויין לו בנים ויתיקון, הקיוו שניהם ושימשו - הויין לו בנים בעלי ראתן.	דתניא:											◊
לא אמרן אלא דלא טעים מידי, אבל טעים מידי לית לן בה.	רב פפא:											◊
מאי סימניה?												◊
דלפן עיניה, ודייבי נחיריה, ואיתי ליה רירא מפומיה, ורמו דידיבי עילויה.												◊
ומאי אסותיה?												◊
פילא ולודנא, גירדא דאגוזא וגירדא דאשפא, וכליל מלכא ומתחלא דדיקלא סימקא, ושליק להו בהדי הדדי, ומעייל ליה לביתא דשישא, ואי לא איכא ביתא דשישא מעייל ליה לביתא דשב לבני ואריחא, ונטיל ליה תלת מאה כסי על רישיה עד דרפיא ארעיתא דמוחיה, וקרע למוחיה, ומייתי ארבע טרפי דאסא ומדלי כל חד כרעא ומותיב חד, ושקיל בצבתא וקלי ליה, דאי לא - הדר עילויה.	אביי:											◊
הזהרו מזבובי של בעלי ראתן.	מכריז רבי יוחנן:											◊
רבי זירא לא הוה יתיב בויקיה.	[רבי זירא]											◊

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof</p>	<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כתובות-המדיר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רבי אלעזר לא עייל באהליה.	[רבי אלעזר]											◊	עז:
רבי אמי ורבי אסי לא הוו אכלי מביעי דההיא מבואה.	[רבי אמי ורבי אסי]											◊	עז:
ריב"ל מיכרך בהו וסיק בתורה, אמר: (משלי ה') אילת אהבים ויעלת חן - אם חן מעלה על לומדיה, אגוני לא מגנא?	[ריב"ל]											◊	עז:
כי הוה שכיב, אמרו ליה למלאך המות: זיל עביד ליה רעותיה. אזל איתחזי ליה												◊	עז:
אחוי לי דוכתאי	א"ל: [ריב"ל]											◊	עז:
אמר ליה: לחיי.												◊	עז:
הב לי סכינך, דלמא מבעתת לי באורחא	א"ל: [ריב"ל]											◊	עז:
יהבה ניהליה. כי מטא להתם, דלייה קא מחוי ליה, שוור נפל לההוא גיסא, נקטיה בקרנא דגלימיה, א"ל: בשבועתא דלא אתינא.												◊	עז:
אמר קודשא בריך הוא: אי איתשיל אשבועתא ניהדר, אי לא - לא ניהדר.												◊	עז:
אמר ליה: הב לי סכינאי, לא הוה קא יהיב ליה, נפקא בת קלא ואמרה ליה: הב ניהליה, דמיתבעא לברייתא.												◊	עז:
מכריז אליהו קמיה: פנו מקום לבר ליואי, פנו מקום לבר ליואי. אזל אשכחיה לר' שמעון בן יוחאי דהוה יתיב על תלת עשר תכטקי פיזא, אמר ליה: את הוא בר ליואי? אמר ליה: הן. נראתה קשת בימין? אמר ליה: הן, אם כן אי אתה בר ליואי. ולא היא, דלא הואי מידי, אלא סבר: לא אחזיק טיבותא לנפשי.												◊	עז:
רבי חנינא בר פפא שושביניה הוה, כי הוה קא ניחא נפשיה, אמרו ליה למלאך המות: זיל עביד ליה רעותיה. אזל לגביה ואיתחזי ליה	[רבי חנינא בר פפא]											◊	עז:
שבקי תלתין יום עד דנהדר תלמודאי, דאמרי: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]											◊	עז:
שבקיה. לבתר תלתין יומין אזל איתחזי ליה												◊	עז:
אחוי לי דוכתאי	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]											◊	עז:
א"ל: לחיי.												◊	עז:
הב לי סכינך, דלמא מבעתת לי באורחא, אמר ליה: כחברך בעית למיעבד לי?	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]											◊	עז:
אייתי ספר תורה וחזי, מי איכא מידי דכתיב ביה דלא קיימתי	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]											◊	עז:
אמר ליה: מי איכרת בבעלי ראתן ואיעסקת בתורה?												◊	עז:
ואפילו הכי, כי נח נפשיה אפסיק ליה עמודא דנורא בין ידיה לעלמא, וגמירי, דלא מפסיק עמודא דנורא אלא לתד ברדא או לתרין ברדא.												◊	עז:
עשה בשביל כבוד חכמים לא אשגח. עשה בשביל כבוד אביך לא אשגח. עשה בשביל כבוד עצמך איסתלק.	קרב לגביה רבי אלכסנדר, אמר:											◊	עז:
לאפוקי ממאן דלא קיים	אביי:											◊	עז:
לאפוקי ממר, דלא אית ליה מעקה לאיגריה.	אמר ליה רב אדא בר מתנא:											◊	עז:
ולא היא, מיהוה הוה, וההיא שעתא הוא דשדייה זיקא.												◊	עז:
מפני מה אין בעלי ראתן בבבל? מפני שאוכלין תרדין, ושותין שכר של היומי.	רבי חנינא:											◊	עז:
מפני מה אין מצורעין בבבל? מפני שאוכלין תרדין, ושותין שכר, ורוחצין במי פרת.	רבי יוחנן:											◊	עז:
הדרן עלך המדיר את אשתו.													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס, מודים ב"ש ובית הלל, שמוכרת ונותנת וקיים.	[מודים ב"ש ובית הלל]											■
נפלו לה משנתארסה, ב"ש אומרים: תמכור	[בית שמאי]											◆
לא תמכור.	בית הלל:											◆
שאם מכרה ונתנה - קיים.	אלו ואלו מודים:											■
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	רבי יהודה, אמרו חכמים לפני ר"ג:											◆
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											◆
נפלו לה משנשאת, אלו ואלו מודים, שאם מכרה ונתנה - שהבעל מוציא מיד הלקוחות.	[אלו ואלו מודים]											■
עד שלא נשאת ונשאת, ר"ג אומר: אם מכרה ונתנה - קיים.	[רבן גמליאל]											■
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	רבי חנינא בן עקביא, אמרו לפני ר"ג:											◆
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											◆
ר"ש חולק בין נכסים לנכסים, נכסים הידועין לבעל לא תמכור, ואם מכרה ונתנה - בטל, שאינן ידועין לבעל לא תמכור, ואם מכרה ונתנה - קיים.	[רבי שמעון]											■
מאי שנא רישא דלא פליגי, ומאי שנא סיפא דפליגי?												ז
רישא - בזכותה נפלו, סיפא - בזכותו נפלו.	דבי רבי ינאי:											!
אם בזכותו נפלו, כי מכרה ונתנה אמאי קיים?												ז
אלא, רישא - ודאי בזכותה נפלו, סיפא - אימר בזכותה, אימר בזכותו, לכתחלה לא תמכור, אם מכרה ונתנה - קיים.												!
א"ר יהודה, אמרו לפני ר"ג.												◆
רבי יהודה אלכתחלה או אדיעבד?	איבעיא להו:											^
הואיל וזו אשתו וזו אשתו, זו מכרה בטל, אף זו מכרה בטל	ת"ש, דתניא: א"ר יהודה, אמרו לפני ר"ג:											!
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלים עלינו את הישנים	אמר להו: [רבן גמליאל]											!
שמע מינה דיעבד קאמר, שמע מינה.												!
לא כך השיבן רבן גמליאל לחכמים, אלא כך השיבן: לא, אם אמרתם בנשואה, שכן בעלה זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה, תאמרו בארוסה, שאין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה?	תניא, אמר רבי חנינא בן עקביא:											■
רבי, מכרה לה עד שלא נשאת, נשאת ואח"כ מכרה, מהו?	אמרו לו:											^
אף זו מוכרת ונותנת וקיים.	אמר להו: [רבן גמליאל]											!
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	אמרו לו:											ז
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											!
עד שלא נשאת ונשאת, ר"ג אומר: אם מכרה ונתנה - קיים	והאנן תנו: [רבן גמליאל]											ז
תני: מוכרת ונותנת וקיים.	רב זביד:											!
לא קשיא: הא ר' יהודה אליבא דר"ג, הא ר' חנינא בן עקביא אליבא דר"ג.	רב פפא:											!
ור' חנינא בן עקביא כב"ש?												ז
ה"ק: לא נחלקו ב"ש וב"ה על דבר זה.												!
בין שנפלו לה נכסים עד שלא נתארסה, בין שנפלו לה נכסים משנתארסה וניתן - הבעל מוציא מיד הלקוחות.	רב ושמואל דאמרי תרויהו:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator																							
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת		
כמאן? דלא כרבי יהודה ולא כר' חנינא בן עקיבא																									עח:
אינהו דאמרי כרבתינו																									עח:
בין שנפלו לה עד שלא תתארס, ובין שנפלו לה משנתארסה וניסת - הבעל מוציא מיד הלקוחות.	דתניא, רבותינו חזרו ונמנו:																								עח:
משניסת, אלו ואלו מודים.																									עח:
לימא, תנינא לתקנת אושא																									עח:
באושא התקינו, האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות	דא"ר יוסי בר' חנינא:																								עח:
מתניתין - בחזיה ולפירות, תקנת אושא - בגופה של קרקע ולאחר מיתה.																									עח:
ר"ש חולק בין נכסים.																									עח:
אלו הן ידועין, ואלו הן שאינן ידועין?																									עח:
ידועין - מקרקעי, שאינן ידועין - מטלטלין	רבי יוסי ברבי חנינא:																								עח:
אלו ואלו ידועין הן, ואלו הן שאינן ידועין? כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים.	רבי יוחנן:																								עח:
אלו הן שאינן ידועין? כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים.	תניא נמי הכי:																								עח:
ההיא איתתא דבעיא דתברחינהו לנכסה מגברה, כתבתינהו לברתה, אינסיביה ואיגרשה																									עח:
אתאי לקמיה דרב נחמן, קרעיה ר"ג לשטרא.	[רב נחמן]																								עט:
אזל רב ענן לקמיה דמר עוקבא, א"ל: חזי מר, נחמן חקלאה היכי מקרע שטרי דאינשי?	[רב ענן]																								עט:
אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה	א"ל: [מר עוקבא]																								עט:
הכי והכי הוה.	א"ל: [רב ענן]																								עט:
שטר מברחת קא אמרת?	א"ל: [מר עוקבא]																								עט:
מורה הוראה אני, אם יבא שטר מברחת לידי אקרענו.	הכי א"ר חנילאי בר אידי אמר שמואל:																								עט:
טעמא מאי? דלא שביק איניש נפשיה ויהיה לאחריני, ה"מ לאחריני, אבל לברתה יהיבא	רבא לרב נחמן:																								עט:
אפ"ה, במקום בררת נפשה עדיפא לה.	[רב נחמן]																								עט:
הרוצה שתברייח נכסיה מבעלה, כיצד היא עושה? כותבת שטר פסים לאחריים, דברי רשב"ג	מיתבי: [רשב"ג]																								עט:
רצה מצחק בה, עד שתכתוב לו מהיום ולכשארצה	הכמים:																								עט:
טעמא דכתבה ליה הכי, הא לא כתבה ליה הכי - קננה לוקח																									עט:
לא קשיא: הא בכלולה, הא במקצתה.	רבי זירא:																								עט:
ואי לא קננה לוקח, ניקנינהו בעל																									עט:
עשאום כנכסים שאין ידועין לבעל, ואלביא דר"ש.	אביי:																								עט:
נפלו לה כספים - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות																									עט:
פירות התלושין מן הקרקע - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות																									עט:
פירות המחוברים בקרקע - א"ר מאיר: שמין אותה כמה היא יפה בפירות וכמה היא יפה בלא פירות, ומותר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	[רבי מאיר]																								עט:
המחוברים לקרקע - שלו, והתלושין מן הקרקע - שלה, וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	הכמים:																								עט:
מקום שיפה כחו בכניסתה - הורע כחו ביציאתה, מקום שהורע כחו בכניסתה - יפה כחו ביציאתה, כיצד? פירות המחוברים לקרקע - בכניסתה שלו, וביציאתה שלה, והתלושין מן הקרקע - בכניסתה שלה, וביציאתה שלו.	רבי שמעון:																								עט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
פשיטא, ארעא ובתי - ארעא, בתי ודיקלי - בתי, דיקלי ואילני - דיקלי, אילני וגופני - אילני													■	◇
אבא ורדתא, ופירא דכוורי - אמרי לה: פירא	[אמרי לה]												■	◇
קרנא.	אמרי לה:												■	◇
כללא דמילתא: גזעו מחליף - פירא, אין גזעו מחליף - קרנא.													■	◇
הגונב ולד בהמת מלוג - משלם תשלומי כפל לאשה.	ר' זירא א"ר אושעיא אמר ר' ינאי, ואמרי לה אמר ר' אבא א"ר אושעיא א"ר ינאי:												■	◇
כמאן? לא כרבנן ולא כחנניה													!	◇
ולד בהמת מלוג - לבעל, ולד שפחת מלוג - לאשה	דתניא: [רבנן]												■	◇
עשו ולד שפחת מלוג כולד בהמת מלוג	חנניה בן אחי יאשיה												■	◇
אפ' תימא דברי הכל, פירא תקינו ליה רבנן, פירא דפירא לא תקינו ליה רבנן.													!	◇
בשלמא לחנניה - היינו דלא חיישינן למיתה, אלא רבנן - אי חיישי למיתה, אפ' ולד בהמת מלוג נמי לא ואי לא חיישי למיתה, אפילו ולד שפחת מלוג נמי לעולם חיישי למיתה, ושאיני בהמה, דאיכא עורה.													!	◇
הלכה כחנניה.	רב הונא בר חייא אמר שמואל:												■	◇
אע"ג דאמר שמואל: הלכה כחנניה, מודה חנניה, שאם נתגרשה - נותנת דמים ונותנת, מפני שבה בית אביה.	רבא אמר רב נחמן:												■	◇
הכניסה לו עז לחלב, ורחל לגיזתה, ותרנגולת לביצתה, ודקל לפירותיו - אוכל והולך עד שתכלה הקרן.	רבא אמר רב נחמן:												■	◇
עיילא ליה גלימא - פירא הוי, מכסי ביה ואזיל עד דכליא.	רב נחמן:												■	◇
כמאן?													^	
כי האי תנא													!	
המלה והחול - הרי זה פירות	דתניא:												■	◇
פיר של גפרית, מחפורת של צרף - ר"מ אומר: קרן פירות.	[רבי מאיר]												■	◇
	חכמים:												■	◇
מקום שיפה כחו.	רבי שמעון:												■	<
ר"ש היינו ת"ק													!	◇
מחוברין בשעת יציאה איכא בינייהו.	רבא:												!	◇
נפלו לה עבדים ושפחות זקנים - ימכרו, וילקח מהן קרקע והוא אוכל פירות	[ת"ק]												■	◇
לא תמכור, מפני שהן שבה בית אביה.	רשב"ג:												■	◇
נפלו לה זיתים וגפנים זקנים - ימכרו, וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	[ת"ק]												■	◇
לא תמכור, מפני שהן שבה בית אביה.	רבי יהודה:												■	◇
מחלוקת - שנפלו בשדה שלה, אבל בשדה שאינה שלה - דברי הכל תמכור, משום דקא כליא קרנא.	רב כהנא אמר רב:												■	◇
הרי עבדים ושפחות, דכי שדה שאינה שלה דמי, ופליגי	מתקיף לה רב יוסף:												!	◇
אלא אי איתמר הכי איתמר													■	◇
מחלוקת - בשדה שאינה שלה, אבל בשדה שלה - דברי הכל לא תמכור, מפני שבה בית אביה.	רב כהנא אמר רב:												■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל												■
הוציא ולא אכל - ישבע כמה הוציא ויטול.												■
וכמה קימעא?											▲	◇
אפילו גרוגרת אחת, והוא שאכלה דרך כבוד.	רבי אסי:										!	◇
אפי' שיגרא דתמרי.	רבי אבא, אמרי בי רב:										!	◇
חובצא דתמרי, מאי?	בעי רב ביבי:										▲	
תיקו.											!	
לא אכלה דרך כבוד, מאי?											▲	◇
פליגי בה תרי אמוראי במערבא	עולא:										!	
בכאיסר	הד:										◆	■
בכדינר	והד:										◆	■
עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורות.	אמרי דייני דפומבדיתא:											■
רב יהודה לטעמיה												■
אכלה ערלה שביעית וכלאים - ה"ז חזקה.	דאמר רב יהודה:											■
המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה, כמוציא על נכסי אחר דמי מ"ט? עבדו בה רבנן תקנתא כי היכי דלא ניפסדינהו.	רב יעקב אמר רב חסדא:											■
ההיא איתתא דנפלו לה ארבע מאה זוזי בי חוזאי, אזיל גברא אפיק שית מאה אייתי ארבע מאה, בהדי דקאתי איצטריך ליה חד זוזא ושקל מנייהו, אתא לקמיה דר' אמי												○
מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל.	א"ל: [רבי אמי]											■
ה"מ היכא דקאכיל פירא, הא קרנא קאכיל והוצאה היא	רבנן לרבי אמי:											⚡
א"כ, הוה ליה הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא ויטול.	[רבי אמי]											!
ישבע כמה הוציא ויטול.												■
והוא, שיש שבח כנגד הוצאה.	רבי אסי:											■
למאי הלכתא?												▲
שאם היה שבח יתר על הוצאה, נוטל את ההוצאה בלא שבועה.	אביי:											!
א"כ, אתי לאיערומין?	א"ל רבא:											⚡
שאם היתה הוצאה יתירה על השבח, אין לו אלא הוצאה שיעור שבח, ובשבועה.	אלא אמר רבא:											!
בעל שהוריד אריסין תחתיו, מהו? אדעתא דבעל נחית, איסתליק ליה בעל איסתליקו להו, או דלמא אדעתא דארעא נחית, וארעא כי קיימא - לאריסי קיימא?	איבעיא להו:											▲
מ"ש מהירוד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות, שמין לו וידו על התחתונה?	מתקוף לה רבא בר רב חנן:											⚡
התם ליכא איניש דטרח, הכא איכא בעל דטרח.												!
מאי הוי עלה?												▲
חזינן, אי בעל אריס הוא, איסתלק ליה בעל אסתלקו להו, אי בעל לאו אריס הוא, ארעא לאריסי קיימא.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!
בעל שמכר קרקע לפירות, מהו? מי אמרינן מאי דקני אקני, או דלמא כי תקינו ליה רבנן פירות לבעל - משום רווח ביתא, אבל לזבוני לא?	איבעיא להו:											▲

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מה שעשה עשוי	יהודה מר בר מרימר משמיה דרבא:										!	◇	פ:
לא עשה ולא כלום.	רב פפא אמר משמיה דרבא:										!	◇	פ:
הא דיהודה מר בר מרימר - לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר	רב פפא:										■		פ:
דההיא איתתא דעיילה ליה לגברא תרתי אמהתא, אזל גברא נסיב איתתא אחריתי עייל לה חדא מנייהו, אתאי לקמיה דרבא, צווחה לא אשגח בה											○	■	פ:
מאן דחזא סבר, משום דסבר: מה שעשה עשוי, ולא היא, משום רווח ביתא, והא קא רווח.											■		פ:
והלכתא: בעל שמכר קרקע לפירות - לא עשה ולא כלום.											■	◇	פ:
מ"ט?											^		פ:
חיישינן שמא תכסיף	אביי:										!	◇	פ:
משום רווח ביתא.	רבא:										!	◇	פ:
מאי בינייהו?											?		פ:
איכא בינייהו: ארעא דמקרב למתא אי נמי, בעל אריס הוא אי נמי, זווי וקא עביד בהו עיסקא.											!	◇	פ:
שומרת יבם שנפלו לה נכסים, מודים ב"ש וב"ה, שמוכרת ונותנת וקיים.											■		מ:
מתה, מה יעשו בכתובתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה?											^	◇	פ:
יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב	בית שמאי:										■	◇	פ:
נכסים - בחזקתן, וכתובה - בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים והיוצאים עמה - בחזקת יורשי האב.	בית הלל:										■	◇	פ:
הניח אחיו מעות - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.											■		פ:
פירות התלושין מן הקרקע - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות, המחוברין בקרקע - אמר ר"מ: שמין אותן כמה הן יפין בפירות וכמה הן יפין בלא פירות, והמותר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	[רבי מאיר]										■	◇	פ:
פירות המחוברין בקרקע - שלו, התלושין מן הקרקע - כל הקודם זכה בהן, קדם הוא - זכה, קדמה היא - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.	הכמים:										■	◇	פ:
כנסה - הרי היא כאשתו לכל דבר, בלבד שתהא כתובה על נכסי בעלה הראשון.											■		פ:
לא יאמר לה הרי כתובתיך מונחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובה. וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי כתובתיך מונחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובה.											■		פ:
גירשה - אין לה אלא כתובה.											■		פ:
החזירה - הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא כתובה בלבד.											■		פ:
שומרת יבם שמתה מי קובריה? יורשי הבעל קברי לה, דקא ירתי כתובה, או דלמא יורשי האב קברי לה, דקא ירתי נכסים הנכנסין והיוצאין עמה?	איבעיא להו:										^	◇	פ:
שומרת יבם שמתה, יורשיה יורשי כתובהה חייבין בקבורתה.	רב עמרם: תא שמע, דתניא:										!	◇	פ:
אלמנה ניזונת מנכסי יתומין, ומעשה ידיה שלהן, ואין חייבין בקבורתה, יורשיה יורשי כתובהה חייבין בקבורתה	אביי, אף אנן נמי תנינא:										■		פ.א.
ואיזויהו אלמנה שיש לה שני יורשין? הוי אומר: זו שומרת יבם.											■		פ.א.
וליאמא: אח אני יורש, אשתו אין אני קובר	רבא:										?	◇	פ.א.
משום דבאין עליו משני צדדין, אם אחיו יורש - יקבור את אשתו, אם אינו קובר את אשתו - יתן כתובהה.	אמר ליה אביי:										!	◇	פ.א.
הכי קא אמינא: אח אני יורש, את אשתו אין אני קובר, ואי משום כתובה, לא ניתנה כתובה לגבות מחיים	אמר ליה: [רבא]										?	◇	פ.א.
מאן שמעת ליה דאית ליה מדרש כתובה? בית שמאי											!		פ.א.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
שטר העומד לגבות כגבוי דמי	ושמעין להו לב"ש דאמרי:											!	◇	פ.א.
מתו בעליהן עד שלא שתו, בש"א: נוטלות כתובתה ולא שותות	דתנן: [בית שמאי]	◇										!	◇	פ.א.
או שותות או לא נוטלות כתובה.	בית הלל:	◇										!	◇	פ.א.
או שותות? (במדבר ה') והביא האיש את אשתו אל הכהן אמר רחמנא וליכא												!	◇	פ.א.
אלא, - מתוך שלא שותות לא נוטלות כתובה.	[בית הלל]											!	◇	פ.א.
נוטלות כתובה ולא שותות.	בית שמאי:											!	◇	פ.א.
ואמאי? ספיקא הוא, ספק זנאי ספק לא זנאי, וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי												!	◇	פ.א.
שטר העומד לגבות כגבוי דמי.	קסברי בית שמאי:	!										!	◇	פ.א.
והא בעינן כשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי וליכא												!	◇	פ.א.
יבם נמי כאחר דמי.	רב אשי:											!	◇	פ.א.
ומי נתנה כתובה לגבות מחיים?	שלח ליה רבא לאביי ביד רב שמעיה בר זירא:											!	◇	פ.א.
הרוצה שימכור בנכסי אחיו, כיצד הוא עושה?	והתניא: ר' אבא אומר, שאלתי את סומכוס:											!	◇	פ.א.
אם כהן הוא - יעשה סעודה ופייוס, אם ישראל הוא - מגרש בגט ויחזיר	[סומכוס]											!	◇	פ.א.
ואי סלקא דעתין נתנה כתובה לגבות מחיים, נייחד לה שיעור כתובה והשאר ליוזבין ולטעמידך, ולותבה ממתנין.												!	◇	פ.א.
לא יאמר לה הרי כתובתיך מונחת לידך על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה	[תנן]											!	◇	פ.א.
התם עצה טובה קא משמע לך, דאי לא תימא הכי												!	◇	פ.א.
וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי כתובתיך מונחת לידך על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובת אשתו	סיפא דקתני:											!	◇	פ.א.
אי בעי ליה לזבוני הכא נמי דלא מצי מזבין?												!	◇	פ.א.
אלא עצה טובה קמשמע לך												!	◇	פ.א.
הכא נמי עצה טובה קמ"ל												!	◇	פ.א.
אלא דרבי אבא קשיא												!	◇	פ.א.
דרבי אבא נמי לא קשיא, משום איבה.												!	◇	פ.א.
ההוא גברא דנפלה ליה יבמה בפומבדיתא, בעי אחוה למפסלה לה בגיטא מיניה, א"ל: מאי דעתך? משום נכסי, אנא בנכסי פליגנא לך.												!	◇	פ.א.
כיון דאמור רבנן לא לזבין, אע"ג דזבין לא הוה זביניה זביני	רב יוסף:											!	◇	פ.א.
מי שמת, והניח שומרת יבם והניח נכסים במאה מנה, אף על פי שכתובתה אינה אלא מנה - לא ימכור, שכל נכסיו אחראין לכתובתה.	דתניא:											!	◇	פ.א.
וכל היכא דאמור רבנן לא לזבין, אע"ג דזבין לא הוה זביניה זביני?	אמר ליה אביי:											!	◇	פ.א.
תמכור	והתנן, בית שמאי:											!	◇	פ.א.
לא תמכור	בית הלל:											!	◇	פ.א.
שאם מכרה ונתנה - קיים	אלו ואלו מודים:											!	◇	פ.א.
שלחיה לקמיה דר' חנינא בר פפי												!	◇	פ.א.
כדרב יוסף.	שלחה: [ר' חנינא בר פפי]											!	◇	פ.א.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אטו ר' חנינא בר פפא כיפי תלה לה?	אביי:											פא:
שלחיה לקמיה דרב מניומי בריה דרב נחומי												פא:
כדאביי, ואי אמר בה רב יוסף טעמא אחרינא שלחו לי.	שלחה: [רב מניומי בריה דרב נחומי]											פא:
נפק רב יוסף דק ואשכח												פא:
הרי שהיה נושה באחיו ומת, והניח שומרת יבם, לא יאמר הואיל ושאני יורש החזקתי, אלא מוציאין מיבם ויקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.	דתניא:											פא:
דלמא דטבא ליה עבדו ליה	א"ל אביי:											פא:
תנא תני: מוציאין, ואת אמרת: דטבא ליה עבדו ליה	א"ל: [רב יוסף]											פא:
הדור שלחיה קמיה דרב מניומי בריה דרב נחומי												פא:
זו אינה משנה.	אמר להו[רב מניומי בריה דרב נחומי], הכי אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											פא:
מאי טעמא?												פא:
אילימא משום דהוה להו מטלטלי, ומטלטלי לכתובה לא משעבדי												פא:
דלמא רבי מאיר היא												פא:
מטלטלי משעבדי לכתובה	דאמר: [רבי מאיר]											פא:
ואלא משום דאמר לה את לאו בעלת דברים דידי את												פא:
דלמא רבי נתן היא												פב:
מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין מזה ונותנין לזה? ת"ל: (במדבר ה) ונתן לאשר אשם לו	דתניא, רבי נתן:											פב:
אלא, לא אשכחן תנא דמחמיר תרי חומרי בכתובה, אלא אי כרבי מאיר אי כר' נתן.												פב:
א"כ, היינו דשמענא ליה לאביי דאמר זו אינה משנה, ולא ידענא מאי היא.	רבא:											פב:
ההוא גברא דנפלה ליה יבמה במתא מחסיא, בעא אחוה למיפסלה בגיטא מיניה, אמר ליה: מאי דעתך? אי משום נכסי, אלא בנכסי פליגנא לך.												פב:
אמר ליה: מסתפינא דעבדת לי כדעביד פומבדיתאה רמאך												פב:
אמר ליה: אי בעית פלוג לך מהשתא.												פב:
האומר לחבירו לך ומשוך פרה זו, ולא תהיה קנויה לך אלא לאחר שלשים יום - לאחר ל' יום קנה ואפי' עומדת באגם	מר בר רב אשי, אע"ג דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											פב:
התם בידו, הכי לאו בידו.	[מר בר רב אשי]											פב:
לא קני	והא כי אתא רבין א"ר יוחנן:											פב:
לא קשיא: הא דא"ל קני מעכשיו, הא דלא אמר ליה קני מעכשיו:												פב:
יבם ואח"כ חילק, מהו?	בעו מיניה מעולא:											פב:
לא עשה ולא כלום	[עולא]											פב:
חילק ואח"כ יבם, מהו?	[בעו מיניה מעולא]											פב:
לא עשה ולא כלום.	[עולא]											פב:
השתא יבם ואח"כ חילק לא עשה ולא כלום חילק ואח"כ יבם מבעיא?	מתקיף לה רב ששת:											פב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-האשה שנפלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שני מעשים הוו.												◇	פב.
בין יבם ואח"כ חילק, בין חילק ואח"כ יבם - לא עשה ולא כלום.	כי אתא רבין אמר ר"ל:											◇	פב.
והלכתא: לא עשה ולא כלום.												◇	פב.
פירות המחבורים לקרקע - שלו.	הכמים:											■	פב. <
אמאי? והא כל נכסיו אחראין וערבאין לכתובתה.												⚡	פב.
תני: שלה.	ריש לקיש:											◇	פב.
כנסה - הרי היא כאשתו.												■	פב. <
למאי הלכתא?												^	פב.
לומר, שמגרשה בגט ומחזירה.	רבי יוסי בר' חנינא:											◇	פב.
מגרשה בגט, פשיטא												⚡	פב.
מהו דתימא (דברים כ"ה) ויבמה אמר רחמנא, ועדיין יבומין הראשונים עליה, לא תיסגי לה בגט אלא בחליצה, קא משמע לן.												◇	פב.
מחזירה, פשיטא												⚡	פב.
מהו דתימא, מצוה דרמא רחמנא עליה עבדה, והשתא תיקום עליה באיסור אשת אח, קא משמע לן.												◇	פב. :
ואימא הכי נמי												⚡	פב.
אמר קרא: (דברים כ"ה) ולקחה לו לאשה, כיון שלקחה נעשית כאשתו.												◇	פב.
בלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון.												■	פב. <
מאי טעמא?												^	פב.
אשה הקנו לו מן השמים.												◇	פב.
ואי לית לה מראשון אית לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה.												◇	פב.
לא יאמר לה הרי כתובתיך.												■	פב. <
מאי וכן?												⚡	פב.
מהו דתימא, התם הוא דלא כתב לה דקנאי ודקניא, אבל הכא דכתב לה דקנאי ודקניא - אימא סמכה דעתה, קמ"ל.												◇	פב.
גרשה - אין לה אלא כתובתה.												■	פב. <
גרשה אין, לא גרשה לא												■	פב.
קא משמע לן כדרכי אבא.												◇	פב.
החזירה - הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא כתובתה.												■	פב. <
החזירה מאי קא משמע לן?												⚡	פב.
המגרש את האשה ומחזירה, על מנת כתובה ראשונה מחזירה.	תנינא:											◇	פב.
מהו דתימא, אשתו הוא דאיהו כתב לה כתובה מיניה, אבל יבמתו דלא איהו כתב לה, היכא דגרשה ואהדרה - אימא כתובתה מיניה, קא משמע לן.												◇	פב.
בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולאמנה מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאין נשים, עד שבא שמעון בן שטח ותיקן: כל נכסיו אחראין לכתובתה.	רב יהודה:											◇	פב.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

כתובת-האשה שנפלו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
מימרא	תניא נמי הכי:																			
בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולא למנה מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאין נשים, התקינו שיהיו מניחין אותה בבית אביה ועדיין כשהוא כועס עליה, אומר לה לכי אצל כתובתיך, התקינו שיהיו מניחין אותה בבית חמיה, עשירות עושות אותה קלתות של כסף ושל זהב, עניות היו עושות אותה עביט ועדיין כשכועס עליה, אומר לה טלי כתובתיך וצאי, עד שבא שמעון בן שטח ותיקן, שיהא כותב לה כל נכסי אהראין לכתובתה.																				
הדרן עלך האשה.																				